

JOAN CARLES GALLEGO SECRETARI GENERAL DE COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA

«Quina flexibilitat de més volen si en tres mesos ha pujat l'atur set punts?»

OPOSICIÓ. EL DIRIGENT SINDICAL DENUNCIA QUE EL CREIXEMENT S'HAGI BASAT EN LA CONTRACTACIÓ DE MÀ D'OBRA INTENSIVA ■■■ **ACTUACIÓ.** CRITICA L'ABSÈNCIA DE POLÍTICA INDUSTRIAL I DEMANA UNA INTERVENCIÓ DECIDIDA DEL PODER PÚBLIC

ANNA PINTER
BARCELONA

Joan Carles Gallego és secretari general de Comissions Obreres de Catalunya des del mes de desembre en substitució de Joan Coscubiela. Gallego, però, no és nou en el món sindical, ja que fa més de tres dècades que està vinculat a la primera organització sindical de Catalunya.

S'estrena com a secretari general de Comissions Obreres en un any molt complicat. Ha agafat forces?

Ens trobem en una situació de crisi econòmica complexa. Hem de ser a prop dels treballadors perquè no poden pagar una crisi que no han creat ells sinó que té un origen financer, que, acompanyat de les febleses de l'economia catalana, ha generat molts aturats. I això passa en un moment amb el moviment sindical molt fort: tenim 25.000 delegats en els llocs de treball i capacitat per exigir que empresaris i administracions actuïn dissenyant mesures contra la crisi.

Quin paper pren el sindicat davant aquest panorama?

Hi ha moltes empreses que estan vivint una mala situació, però també n'hi ha altres que estan aprofitant la crisi per reestructurar les seves plantilles. En el primer cas, des del sindicat ho posem molt fàcil per buscar-hi sortida, però, davant actituds oportunistes de companyies que tenen producte i mercat, la nostra actuació és i serà més contundent i de confrontació clara.

El procés de mobilització a Nissan, és un exemple que es pot repetir?

Aquesta, com moltes altres empreses en el sector de l'automoció, té problemes per la baixada de la demanda brusca i necessita mesures conjunturals per resoldre-ho. Nissan té producte i té capacitat per treballar; per tant, hem exigint a l'empresa que defineixi les garanties de futur. Un cop presentem un pla de viabilitat, aleshores podem parlar de com afrontar els

NOU. Joan Carles Gallego substitueix Joan Coscubiela al despatx de Via Laietana de Barcelona

PIMES
«LA CRISI REAL ÉS L'ALLAU D'ACOMIADAMENTS INDIVIDUALS»

NEOLIBERALISME
«LA REALITAT ENS HA DONAT LA RAÓ: EL MERCAT NO REGULA LES INEFICIÈNCIES»

ATURATS
«LA TEMPORALITAT I EL MODEL INDUSTRIAL POC DIVERSIFICAT ENS PORTEN A ALTS ÍNDEXS D'ATUR»

problemes de baixada de demanda i negociar. Si volen fer de la situació conjuntural el futur de les factories, aleshores no hi ha març de negociació possible. Això ha passat a Nissan i en moltes altres.

Els ERO que afecten plantilles nombroses són la cara més visible de la crisi, però com s'afronta el degoteig constant d'acomiadaments individuals a pimes arreu del territori?

Les grans empreses que tanquen són l'aparador més mediàtic de la crisi, però la més real i més nombrosa és l'allau de petites empreses que redueixen plantilla. De fet, és el que més ha contribuït a augmentar l'atur. A CCOO tenim el gabinet jurídic més nombrós de tot Catalunya i estan col·lapsats de treballadors individuals que han rebut la carta d'acomiadament i no tenen suport informatiu ni assessorament. Tenim un mercat de treball molt fragmentat i la classe empresarial ho està aprofitant per no renovar els contractes temporals.

Com és possible que països com Alemanya o EUA, que fa més anys que estan paralitzats, tinguin unes previsions de taxa d'atur del 9% i aquí es calcula que superem el 16% a Catalunya i el 19% a Espanya?

Hem creat una estructura econòmica molt feble; hem crescut sobre la base del sector de la construcció i el del turisme, i sobre el consum de les famílies perquè hi havia un accés al crèdit fàcil. Tenim un teixit industrial molt poc diversificat. Això ha fet que, amb la crisi de la construcció i de l'automoció, hi hagi poca capacitat de creació d'ocupació en altres sectors menys afectats. Però, a més a més, tenim una estructura del mercat de treball molt segregada, amb nivells d'ocupació temporal set punts per sobre de la mitjana europea, que fan que en moment com aquests es prescindeixi d'aquests treballadors i baixi el nivell d'ocupació. Així mateix, es demostra que el creixement econòmic s'ha sustentat amb mà d'obra intensiva en lloc d'inversió en innovació,

noves tecnologies i productes de més qualitat. Fem el mateix amb més quantitat i, per tant, estem menys preparats per poder afrontar la nova realitat.

En aquest sentit, vostè reparteix responsabilitats de la situació actual entre Administració i empreses?

Sí. D'una banda, a les empreses, perquè el creixement de productivitat que hi ha hagut els darrers anys s'ha basat en la contractació de mà d'obra intensiva i el que és pitjor és que els beneficis d'aquests increments no s'han traduït en la reinversió sinó en el repartiment de dividends. Els treballadors, que en termes generals no han pogut augmentar la seva capacitat adquisitiva, han utilitzat el crèdit per millorar les seves condicions de vida. Ara que s'ha acabat l'accés al crèdit, s'ha tancat la possibilitat que les empreses inverteixin, però també les famílies s'han quedat sense fer ús d'aquest per mantenir la demanda i la situació resulta molt complicada. Tenim el model econòmic que tenim perquè no s'ha fet política industrial.

En què ha fallat la política industrial?

S'ha optat per la teoria liberal imperant dels darrers anys, que és que la millor política industrial és la que no es feia, pensant que el mercat ho regularia tot i que corregiria les ineficiències. Nosaltres dèiem que calia intervenir-hi, que calia ajudar a diversificar i a promoure que l'atterratge de les inversions estrangeres tingués un compromís de desenvolupament econòmic, que quedessin arrelades en el territori i que no fos fàcil desmuntar l'activitat productiva. Avui la realitat ens ha donat la raó: el mercat no regula les seves pròpies ineficiències i no té mecanismes de justícia social.

Què es pot exigir ara a les polítiques públiques?

Cal que es revisin les polítiques neoliberals i que s'entengui que, amb una intervenció decidida dels poders públics en creació de riquesa i inversions empresarials

arrelades en el territori, es crearà ocupació. Els poders públics han de desenvolupar línies estratègiques per sortir de la crisi. L'economia és cíclica i necessita actuacions per poder respondre quan arriben els moments difícils. I això vol dir tenir preparada l'atenció a les persones, incentivar la recerca, el suport als nous emprenedors i les activitats productives, i incentivar l'exportació. Al mateix temps, cal garantir la millora de les xarxes de protecció social per desenvolupar l'atenció a la ciutadania o l'educació, que no acaben d'estar prou dotades econòmicament. Implementar la Llei de dependència facilitaria, per exemple, que es creés ocupació directa.

Vostè ja ha dit que cal un rescat a les famílies com el d'alguns sectors econòmics.

Els grans rescats de la banca i l'automoció em semblen bé sempre que siguin per garantir la viabilitat de futur o afavorir la circulació dels diners. Si són possibles plans per a sectors empresarials, també n'hi ha d'haver per a les famílies. Calen plans d'actuació directes

VAGA

«**QUALSEVOL AGRESSIÓ ALS NOSTRES DRETS ES RESPONDRA AMB CONTUNDÈNCIA**»

FINANÇAMENT

«**EL MODEL QUE SURTI HA DE SER RESPECTUÓS AMB L'ESTATUT DE CATALUNYA**»

RESCATS

«**SI SÓN POSSIBLES PLANS PER A SECTORS EMPRESARIALS, TAMBÉ HO SÓN PER A FAMÍLIES**»

per a les persones que es trobin a l'atur.

Les patronals insisteixen que el mercat laboral és molt rigid i que cal més flexibilitat.

Intentar ara solucionar els problemes econòmics amb reformes en el mercat laboral per acomiadar amb més facilitats o optar per la congelació salarial no ho solucionaria. Les mesures que redueixen el poder adquisitiu són irracionals econòmicament. Quina flexibilitat volen de més si en tres mesos ha pujat sis o set punts l'atur? Ja n'hi ha prou. El problema és que en temps de bonança s'ha fet ús d'una manera extensiva dels contractes temporals, alguns d'una manera fraudulenta, i han mantingut nivells retributius molt baixos. Tenim milers i milers de treballadors amb sous de 600 i 700 euros. El nostre futur no passa per reformar a la baixa les condicions dels treballadors sinó per invertir en tecnologia, en qualificació de les persones i perquè els preus del producte s'acostin a la realitat de la nostra economia.

A què es refereix?

Els darrers anys hi ha hagut una inflació molt elevada any rere any i es pot explicar per l'augment del preu de les matèries primeres, però també per mecanismes de distribució de producte que encareixen molt el preu.

Hi ha una percepció estesa que les mesures dels governs per afrontar l'increment de l'atur no reixen.

Fins ara s'han anunciat moltes mesures, però moltes de descoordinades entre elles. En comptes de crear i generar noves actuacions, cal un pla de xoc integral que actuï contra la crisi. Fa més de tres mesos que reclamem el comptador a zero per a ERO temporals, però el ministre de Treball encara no hi ha donat una resposta definitiva. Demanem que en sectors econòmics que tinguin una crisi temporal es garanteixi que la suspensió temporal no consumeixi atur.

Diferents veus de CCOO han declarat que se sortiria al carrer si el Govern no acomplia. Com s'exemplifica tot?

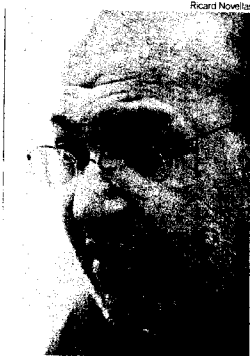
Nosaltres no farem vagues generals contra la crisi però qualsevol intent de retallar les prestacions o reduir els drets de pensions, qualsevol agressió als nostres drets, serà respost amb contundència. Estem reclamant obrir totes les vies de diàleg social, però els avisem que no acceptarem cap retallada. El conflicte social està servit. Davant l'oportunisme, nosaltres reaccionem amb contundència i la prova és que alguns acomiadaments que donaven per fets hem aconseguit paralitzar-los.

Quin acord de finançament estaria disposat a acceptar?

El model de finançament ha de ser respectuós amb l'Estatut de Catalunya, ha de garantir la suficiència econòmica sobre la base de la població i de la corresponsabilitat fiscal. La dotació dels serveis públics serà una o serà una altra segons l'acord de finançament. També hem dit que ens preocupa que el pastís fiscal sigui més petit i, per tant, estem contra les mesures fiscals regressives. Entenem que no es pot disminuir els ingressos públics. ■

Leuro

Ricard Novellès

JOAN CARLES GALLEGO
SECRETARI GENERAL CCOO

«**Davant l'oportunisme, la nostra reacció serà de contundència**»

PÀGINES 16-17